

Kdo bojoval řepou...

V prvních dobách cukrovarnictví bylo spodium, tedy kostní uhlí, nezbytnou surovinou cukrovarů, spotřebovaly jej asi třetinu hmotnosti vyrobeného cukru. Získávalo se vypálením kostí tak, aby na jejich vápenité struktuře zůstal jemně rozptýlený uhlík. Sloužilo k odbarvování kléru ve filtrech adsorpcí barevných látek na povrchu uhlíku. Od této filtrace se ustoupilo v 70. letech 19. století.

Po bitvě u Waterloo zde byla pohřbena těla desetitisíců padlých vojáků (a tisíců koní), ve 20. století se však na místě jejich ostatky téměř nenacházely, nalezeny byly jen dvě kostry. Badatelé si tím lámali hlavu. Vědělo se, že kosti byly ceněným artiklem, sloužily nejenom k výrobě spodia, ale i kostní moučky, tehdy vyhledávaného hnojiva. Surovinou měly být zvířecí kosti, zpracování lidských ostatků mělo být trestáno, k tomu ale ne vždy docházelo. Jejich snadná dostupnost v masových hrobech (podobně na jiných evropských bojištích – u nás však ne) a vysoké zisky pak byly příliš lákavé...

Podle nejnovějších studií byly ostatky vojáků z bitvy u Waterloo použity nejenom k hnojení řepných polí, ale především ve formě spodia při výrobě cukru v blízkých cukrovarech. Je třeba dodat, že to bylo již v té době předmětem ostré kritiky. Kostry pruských vojáků měl doma uloženy místní občan ještě v roce 2023 (a nebyl jediný)!

Blahoslav Marek

Válečné pole u Waterloo po bitvě

Cukrovar u Waterloo založený roku 1836